

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **A. A.**
státní příslušnost
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, KRPJ-64814-12/ČJ-2019-160022,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, KRPJ-64814-12/ČJ-2019-160022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto o zajištění

žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 33 dnů, tj. od 6. 6. 2019 do 5. 7. 2019, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula právní úpravu zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU, jakož i skutkový stav zjištěný v řízení o zajištění. Žalobce byl zajištěn dne 6. 6. 2019 v 08:45 hod., do České republiky přicestoval v nákladovém prostoru nákladní soupravy, přičemž se žalobce neprokázal žádným dokladem. Po dalším šetření žalobce uvedl svou pravou identitu s tím, že byla nalezena v EUODACU shoda s jeho otisky prstů.
3. Žalovaná dospěla k názoru, že v případě žalobce je dostatečně odůvodněno zajištění za účelem předání cizince podle nařízení Dublin III, neboť mírnější kroky podle § 123b zákona o pobytu cizinců nejsou s ohledem na bezpečnostní riziko účinné z důvodu, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku podle § 129 téhož zákona. Doba zajištění stanovená na 30 dní je dle žalované dostatečná a potřebná k zajištění a realizaci předání, s ohledem na to, že žalobce nemá u sebe žádný cestovní doklad nebo povolení, které by jej opravňovalo k pohybu na území.
4. Žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že je nepřezkoumatelné co do stanovení délky zajištění žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí stanovila dobu zajištění žalobce na 30 dní od okamžiku, kdy byl omezen na osobní svobodu, tj. 6. 6. 2019. Třicátým dnem, tedy dnem posledního možného zajištění žalobce, je tak 5. 7. 2019. V napadeném rozhodnutí se uvádí jako poslední den zajištění žalobce datum 6. 7. 2019, což způsobuje nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí.
5. Dále žalobce namítá, že předání do za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně je nepřijatelné, neboť není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v azylovém systému jsou dány systematické nedostatky. Žalovaná se s otázkou přijatelnosti předání do nezabývala vůbec. V nedávné době bylo předání žadatele o mezinárodní ochranu do s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-26, zcela nemyslitelné. Žalovaná měla vyhodnotit doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016 určené členským státům o obnovení vrácení nových žadatelů o mezinárodní ochranu v případě, že si členské státy vyžádají individuální a konkrétní záruky zacházení s žadateli při jejich navrácení a nejedná se o zranitelné osoby.
6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že co se týče namítané nepřezkoumatelnosti délky doby zajištění, jedná se o nepravdivé tvrzení. Žalobcem uvedené doba zajištění od 6. 6. 2019 do 6. 7. 2019 je v rozporu se skutečností. K námitce ohledně nesprávnosti a nedostatečnosti zajištění žalobce za účelem předání do žalovaná uvedla, že vzala v potaz doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016 určené členským státům o obnovení přemísťování do Řecka podle nařízení (EU) č. 604/2013 (dále jen „doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016“), dle něhož od 15. 3. 2017 je možné postupné obnovení přemísťování do Vzhledem k tomu, že se v případě žalobce nejedná o zranitelnou osobu, považovala

žalovaná za bezpečný stát. Žalovaná před přemístěním žalobce do úzce spolupracovala s řeckými orgány s cílem zajistit dodržování podmínek uvedených v doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

7. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
10. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
11. Dne 6. 6. 2019 byla vyslána hlídka Policie ČR na dálniční odpočívku v 111. km dálnice D1 ve směru na Prahu, kde se nacházel řidič srbského kamionu, který měl podezření, že se v návěsu nachází osoby, zřejmě migranti. Hlídka na místě zjistila, že je porušeno a opět spojeno jistící lanko, které se nachází po obvodu celého návěsu a je spojeno plombou. Nákladní souprava byla eskortována do prostor Celního úřadu ve, kde probíhala samotná kontrola nákladní soupravy. Po otevření nákladního prostoru bylo zjištěno, že kamion převáží dřevěné kůly, ve volném prostoru ve vrchní části návěsu se nacházely tři osoby mužského pohlaví, které byly zjevně cizinci a nedisponovaly žádným cestovním dokladem. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl schopen prokázat svoji totožnost a oprávněnost k pobytu na území členských států EU, byl téhož dne zajištěn a eskortován k dalšímu opatření. Na základě otisků žalobce byla v systému EURODAC nalezena shoda (.....).
12. Dne 6. 6. 2019 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že v žil se svojí matkou, dvěma bratry a sestrou, je svobodný, bezdětný. Otec žalobce byl doktorem, před čtyřmi roky jej zabili bojovníci, proto se začal bát o svůj život. Strýc mu poradil, aby ze země uprchl a za 6000 dolarů mu sehnal převaděče. V březnu roku 2018 překročil hranici z do, Na každé hranici se spojil telefonem s převaděčem a on mu poslal na hranici svého člověka. Dále cestoval přes, kde jej chytila policie a

odvezla na policejní stanici. Vzali mu otisky prstů a na dva měsíce jej zavřeli do záchytné stanice pro migranty. Poté jej propustili a žalobce se snažil překročit hranici mezi a, kde jej však třikrát chytila policie a vrátila zpět do, Na čtvrtý pokus se mu podařilo hranici překročit a pokračoval dále na ... hranici. Při cestě ztratil batoh i s řeckými dokumenty. V šel do tábora pro migranty, kde přespál a ráno byl odvezen pracovníky tábora na policejní stanici, kde mu opět brali otisky prstů. Následně byl přemístěn do jiného tábora, kde strávil měsíc a půl. Poté na pokyn převaděče pokračoval v cestě. Linkovým autobusem se dostal až k maďarské hranici do města, kde převaděč u návěsu kamionu přestříhl drát a odehnul boční plachtu a nahnal jej s dalšími dvěma osobami dovnitř a řekl, že v je pustí ven další člověk. Z návěsu nemohli vylézt, přibližně po třech dnech jim došly zásoby jídla a pití, proto začali bouchat a křičet na řidiče kamionu. Řidič po 20 minutách zastavil a následně přijelo policejní auto. Dodal, že případné vyhoštění žalobce nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Na území ČR nemá žalobce žádné příbuzné, pouze ve žije jeho bratranec. Cílovou zemí žalobce je, do se vrátit nechce.

13. Krajský soud dále zjistil ze správního spisu, že žalobce byl dne 3. 7. 2019 ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn.
14. Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury.
15. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
16. Žalobce namítal, že stanovená doba zajištění žalobce je nesprávná, neboť pokud měl být podle napadeného rozhodnutí zajištěn na 30 dní, tak jsou nepřezkoumatelně uvedena data od kdy do kdy má být žalobce zajištěn.
17. Tuto námitku shledal krajský soud jako zcela nedůvodnou. Ve výroku napadeného rozhodnutí je přesně uvedeno: „*Doba zajištění cizince se podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 06.06.2019 do 05.07.2019.*“ Doba stanovená počtem dní odpovídá rozsahu dnů stanovenému daty. Tvrzení žalobce, že je doba zajištění vymezena od 6. 6. 2019 do 6. 7. 2019, se tak nezakládá na pravdě.
18. Dále žalobce namítal existenci systémových nedostatků řeckého azylového systému.
19. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), vyslovil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen

možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

20. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“

21. Na uvedená rozhodnutí navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem svého rozšířeného senátu

ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém vyslovil, že správní orgán má povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí

o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Rozšířený senát také zdůraznil, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Je tedy vystaven na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (blíže viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, N. S. a další). Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostacích v azylovém systému nebo v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele. Rozšířený senát dále uvedl, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.

22. Z obsahu spisového materiálu krajský soud ověřil, že žalobce ve správním řízení žádné námitky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v (případně jiného členského státu) nenamítal, a proto se jimi žalovaná výslovně v napadeném rozhodnutí nezabývala. Ani v žalobě žalobce žádné netvrdil, jen obecně namítal, že žalovaná opominula systémové nedostatky v zkoumat. Žádné pochybnosti či dokonce existence takových systémových nedostatků v azylovém řízení v, které by bránily přemístění žalobce do této země, nebyly krajským soudem v řízení zjištěny.
23. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylových žádostí žalobců, je, žalovaná dovozovala ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému EURODAC. Záznamy o vyhledávání a shodě jsou součástí spisového materiálu. Vyplynulo tak, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v, proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území. Záznam ze systému EURODAC přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany. V rámci předběžného posouzení příslušnosti nevyvstaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.
24. Z doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016, na které se odvolával i sám žalobce, je přitom naprosto zjevné, že členské státy mohou při splnění určitých podmínek předávat žadatele o mezinárodní ochranu zpět do Žalobce mimo jakoukoli pochybnost splnil podmínky formulované v tomto doporučení Komise, v řízení o zajištění sám neuvedl žádnou skutečnost, která by jakkoli naznačovala, že by mohl být zranitelnou osobou, případně že by řecké azylové řízení vykazovala nějaké systematické nedostatky. Z uvedeného doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016 vyplývá, že došlo ke zlepšení azylového systému, ... by mělo ve svém úsilí pokračovat a obnovení přemísťování by se mělo postupně vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15. 3. 2017 nelegálně vstoupili na území, což je i případ žalobce.
25. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že předání žalobce do nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí *a priori* vyloučeno, tudíž byly splněny podmínky pro žalobcovo zajištění. V kontextu citovaného doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016 krajský soud zastává názor, že došlo k podstatné změně skutkových okolností, a proto již není možné vycházet ze závěrů žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-24, pokud jde o nepřijatelnost předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do a Ze stejného důvodu již není aktuální ani obdobně vyznívající judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Podle názoru zdejšího soudu naopak musí být reflektován příznivý vývoj situace, jak jej popsala doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016 a který se projevil též tím, že v současné době ani soudy rozhodující ve správním soudnictví, ani Evropský soud pro lidská práva neoznačují předávání cizinců podle nařízení Dublin III do za nepřijatelné.
26. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

27. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. července 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.